Ч. 188 Середа 24 серпня (5 вересня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Приготовленя на принятє Найяснійшого Пана.

Чим близша пора, в котрій столиця краю буде витати Найясн. Монарха і Протектора виставы, тим більше доходять до кінця приготовленя на Єго принятє. Ціле місто вже строїть ся: улиці порядкують ся, доми прибирають ся в сьвяточну одежу а всюди, що найважнійше, роблять ся приготовленя до величавого осьвітленя міста. Тріюмфальна брама при в'їзді на головний дворець від сторони міста вже майже готова; єсть то величавий каблук тріюмфальний, збудований в стилю римскім, украшений на вершку величезною короною. Тріюмфальна брама і каблук ґазовий проти будинку Намістництва також майже вже готові.

Найкрасшим із всего, що робить ся на принятє Єго Вел. Цісаря, то буде осьвітленє, на котре мають зложити ся всякі можливі способи осьвітлюваня, в котрих найбільшу ролю грає нинї сьвітло електричне. Передовсім має бути осьвітлений, як в день, будинок соймовий, і зверха і в середині. Позаяк таке осьвітленє вимагає великої сили електричної, то в сподї під будинком соймовим на першім подвірю по правій сторонї уставлено великий мотор ґазовий в силї 30 коний, а крім того дві батериї збирачів електричних (аккумуляторів) в силї 20 коний. Крім того уставлено ще в другім подвірю Видїлу краевого льокомобілю в силї 30 коний і сполучено будинок соймовий з машиною електричною в Касї ощадности, так, що загальна сила, потрібна до осьвітленя будинку соймового рівнає ся силї звиш сто коний. Лямпи і жирандолї, завішені в сали соймовій, мають силу звиш 6000 сьвічок а сама лямпа над ґрупою „Галичина“ має силу звиш дві тисячі сьвічок. На вечер в суботу, коли то Є. Вел. Цїсар буде гостити в будинку соймовім, запрошено около 2000 людий. Крім того будуть з будинку соймового осьвітлені, як ми то вже доносили, катедра сьв. Юра і цитаделя. Дальше має бути осьвітлений сьвітлом електричним парк стрийский і копець Унії на горі замковій. Що-до сего послідного роблять ся проби від довшого вже часу, але доси не удало ся ще так осьвітити сю гору, щоби она серед темної ночи цїла відбивала ся красно на небі. Був проєкт, щоби від північної сторони кінця осьвітити єго так, мов би то з тої сторони сьвітила зоря північна. Палили бочки зі смолою разом з бенґальским сьвітлом. Проба та не повела ся, бо від кінця до виставы в простій лінії єсть 3.218 метрів. На розложенє більших огнищ нема на кінци місця. Вчера пробували осьвітити копець поломінями кількох стосів дерева, але проба також не удала ся. Кінця не було добре видко. Відтак почали проби зі сьвітлом електричним. Уставлений недалеко мотор бензиновий кинув при помочи рефлекторів сніп сьвітла на копець, але деревина перешкодила і осьвітленє здалека не виглядало дуже гарно. По тій невдачи з даху будинку соймового старали ся досягнути кінця промінями електричного сьвітла. Дві комети сьвітла, в котрім вежі міста виглядали дуже гарно, не досягнули кінця і не осьвітили відповідно. Тоді з місця виставы пустили сьвітло на копець. І се також не повело ся. Тай такий то клопіт з осьвітленєм кінця. Але можна бути певним, що ще найдуть якийсь спосіб і на то.

Президия маґістрату львівского оголосила, котрими улицями Львова буде їздити Монарх від 7 до 11 с. м. Не всї наші читачі знають Львів, тому ми того спису улиць не подаємо. Зазначимо лише коротко:

В пятницю 7. вересня по годинї 11 з двірця приїде Є. В. Цїсар до палати Є. Е. Намістника. О годинї 4 по полудни удасть ся на виставу. О год. 9 звидить місто, котре буде осьвітлене, і поїде на гостину до кн. Адама Сапіги.

В суботу 8 вересня. О год. 9 рано буде Монарх в латиньскім костелї катедральнім, почім відвідає четверту ґімназию державну, касарню артилериї імени Архикнязя Леопольда Сальватора і бараки піхоти, відтак гр. кат. семинарию духовну і верне до палати Намістництва. — О год. 9 вечером буде на равтї в будинку соймовім, звідки верне просто до своєї резиденциї.

В неділю дня 9 вересня буде Монарх на богослуженю в латиньскій катедрі о год. 9 рано, почім відвідає міску школу народну ім. Міцкевича і будинок галицкої Каси ощадности. Відтак отворить на Пекарскій улици відділ лікарский университету львівского. О годинї 3 по полудни відвідає будинок Намістництва, опісля стрільницю міску і Високий замок. О год. 8 вечером буде на виставі.

В понеділок дня 10 вересня удасть ся Є. В. Цїсар на перегляд войска на янівский шлях. О год. 3 по полудни відвідає школу їзди і касарні піхоти на площи Яблоновских. О год. 9 вечером буде на гостинї у ґр. Вільгельма Сіміньского-Левіцкого.

Вівторок 11 вересня о годинї пів до 9-ої виїде зі Львова.

---

45)

Матїй Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

(Дальше).

Петро Баторий слухав уважно оповіданя доктора. Оно тронуло єго так дуже, як коли-б то відзивав ся до него голос із могили. Ба, то лиш ґраф Матїй Сандорф умів так говорити! Супротив него, що був вірним образом свого батька, не був вже доктор так холодний, як звичайно; він розкрив перед ним цїлу свою душу, хотів показати ся єму таким, яким був, бо через тілько лїт мусїв удавати кого иншого. Але доси Матїй Сандорф анї словечком не згадав про то, що Петро рад би був почути, не згадав про то, в чім Петро числив на єго поміч.

То, що доктор оповідав єму про свій переїзд через Адрийске море, було до слова правдою. Він дістав ся цїло і здорово до Бріндізі, підчас коли Матїй Сандорф раз на завсїгди помер.

Єму розходило ся насамперед о то, щоби чим скорше винести ся з Бріндізі. Се місто єсть лиш портом для переїзду. Тут або всїдають ті, що їдуть до Індиї, або висїдають ті, що приїздять до Европи. Місто буває звичайно пусте, бо лиш раз або два рази на тиждень настає там живійше житє, коли приходять заморскі пароходи, особливо ті, що належать до товариства „Peninsular and Oriental Company“.

Але той рух, який викликують приїзди тих кораблїв, міг був як-раз вистати хиба на то, щоби хтось пізнав пізиньского втїкача, а хоч він — як ще раз кажемо — не потребував побоювати ся о своє житє, то всеж-таки була то для него важна річ, щоби всї думали, що він погиб.

О тім роздумував доктор, коли на другий день по своїм приїздї проходжував ся при сподї тераси, на котрій стоїть стовп Клеопатри [1], саме там, де починає ся стара Апійска улиця. Плян свого нового житя був вже собі уложив. Хотів поїхати на Всхід, призбирати там собі богатства а з ними й силу. Але то не годилось з єго пляном їхати посеред подорожних всїлякої народности на якімсь з тих пароходів пакункових, що удержують рух торговельний з побережем Малої Азиї. Єму було догідно їхати хиба на великім кораблі транспортовім, бо там би не так впадав в очи; але такого корабля не було в Бріндізі. Отже ще того самого вечера поїхав він зелїзницею до Отранто.

За півтора години станув поїзд в сїм місті, котре лежить майже на самім кінци запятка італїяньского чобота [2]), над тим каналом, що творить вузкий вхід до Адрийского моря. В сїм майже опустїлім порті згодив ся доктор з властителем якоїсь шебеки, що готова вже була до виїзду до Смирни [3]) та везла стадо альбаньских коний, на котрі в Отранті не було купця.

На другий день виплила шебека на море і доктор видів, як поза ним щезала на овиді морска лїхтарня, що стоїть на самім кінчику Італїї, званім Пунта ді Люкка, підчас коли на противнім побережу тонули у мраці Акрокеравнскі гори [4]). В кілька днів пізнїйше серед спокійної плавби об'їхали они пригірок Матапан на самім кінци полудневої Греції і заплили до порту в Смирні.

Доктор розповів Петрови сю часть своєї подорожи кількома словами, а відтак також і то, як він довідав ся з ґазет про смерть своєї

---

[1]) Стовп, названий так від імени давної королевої египетскої; але то не єсть котрийсь із тих обелїсків, що стояли колись в Александриї і звістні під назвою „іґол Клеопатри“.

[2]) Італїяньский півостров виглядає на карті або мапі зовсїм, як чобіт; „італїяньский чобіт“ значить отже то саме що „італїяньский півостров“.

[3]) Смирна, по турецки Ісмір, дуже старе місто над Середземним морем в Малій Азиї, славне із своєї торговлї. (Смирненьскі коври, фіґи і розинки).

[4]) Гори на пригірку акрокеравнскім, званім по італїяньски Linguetta або „язичок“, котрий лежить проти Отранта на другім боцї Адрийского моря в Туреччинї.

Перегляд політичний.

Presse доказує, що зараз по відкритю осінної сесиї парляментарної можна тим більше сподївати ся предложеня Радї державній нового закона о зелїзницях льокальних, позаяк теперішний закон о зелїзницях льокальних тратить свою обовязуючу власть з днем 1 грудня с. р.

Після Pol. Corr. розпочали ся вже і ведуть ся у Відни переговори межи Австро-Угорщиною і Сербією в справі управильненя границї над Дриною.

Петербургский кореспондент кольоньскої ґазети доносить, що в росийских кругах офіцирских все ще ширить ся нігілїзм. В сих днях засуджено одного капітана за пропаґанду нігілїзму на утрату ранґи, всїх прав і на 15 лїт тяжких робіт в сибірских копальнях.

З Білграду доносять, що вже закінчено переговори в справі подорожи сербского короля до Берлина і єго гостини у нїмецкого цїсаря. Король виїде до нїмецкої столицї в половинї жовтня.

Новинки.

Львів дня 4 вересня.

— **Музику до кантати рускої,** яку відсьпівають в день приїзду Є. В. Цїсаря, уложив проф. А. Вахнянин, до слів д-ра Кирила Студиньского. Слова гласять:

Із низьким поклоном,
Із піснї гомоном,
Ти руский народе в Льва город спіши,
З за гір, з за Карпатів,
З за рік йди стрічати,
Монарха і Батька в сердечній любви.

Витаєм Тя, Батьку, в Данила землї.
Любов нашу щиру жертвуєм Тобі.
З за гір, за високих ми линем соколом,
Дрібним перепелем ми йдем через поле,
А білим лебедем ріками пливем,
І пісоньску руску в привітї несем.

Ти наша надія,
Єї ми лелїєм
Ти щитом для Руси, єй прав, свободи;
Тож ми Тя витаєм
І щиро благаєм
Привіт наш горячий всїм серцем прийми.

— **Стіпендиї.** Краєвий Видїл розписує конкурс на чотири стіпендиї з галицкого краєвого фонду, почавши від першого півроку 1894/5; а іменно на одну стіпендию в квотї 300 зр., на дві по 350 зр. і на одну в квотї 500 річно. Стіпендиї призначені для відзначаючих ся учеників середних або висших шкіл торговельних в Австриї, рускої або польскої народности. Стіпендиї будуть роздані поки-що на один рік, однако можуть бути продовжені аж до окінченя наук і на один рік по окінченю, щоби стіпендист міг відбути практику в якій заграничній торговли. Поданя треба вносити до 30 вересня.

— **Руско-народний театр** приїхав вчера до Львова і вже нинї, т. є. у второк розпічнє в сали товариства „Фрозін“ цикль представлень. Представленя будуть відбувати ся по чотири рази тижднево, а то ві второк, четвер, суботу і недїлю. На перше представленє буде дана народна драма „Не ходи Грицю на вечерницї“; в четвер 6-ого вересня буде виставлена перший раз у Львові „Рябина“ д-ра Франка, в суботу 8-ого вересня оперета „Пташник з Тироля“, в недїлю 9-ого вересня „Модний жених“, а ві второк 11-ого вересня також перший раз у Львові комедия д-ра Франка „Quem Di odere“.

— **Охотничі сторожі огневі** з'їздять ся до Львова дня 6 вересня. На з'їзд зголосило ся доси 600 участників, число не дуже велике, бо завідуюча рада краєвого союза огневих сторожий звернула увагу поодиноких корпусів на конечність висилати лише тілько людий на з'їзд, щоби на случай огню було в данїй місцевости достаточне число стражаків до гашеня пожару. Дня 8 вересня пополудни будуть стражаки на ґімнастичнім бойщи пописувати ся перед Є. В. Цїсарем. Вправи попередить дефіляда з цїлим огневим табором: сикавками. бочками, реквізитовими возами, драбинами і т. д.

— **Пригода на львівскім двірци зелїзниці.** Вчера рано попри белзецку огрівальню переїздив товаровий поїзд, коли на шлях вступив „гайцер“ Захарія Пикуляк. Машина ударила єго, повалила на землю і тягнула з 30 кроків, чого машиніст спершу не замітив. Коли вкінци на крик Пикуляка поїзд здержано, Пикуляк був смертельно поранений і за годину помер.

— **Зловлений обманець.** Авраам Ґольдрайх власти́тель табулярної части в Висоцку вижнім, турчаньского повіта, був засуджений самбірским судом 1886 року на 6 лїт тяжкої вязницї за обманьство. Однако коли розправа скінчила ся, Ґольдрайхови удало ся утечи. Від того часу скитав ся Ґольдрайх по Румуниї і хоч розіслано за ним гончі листи, умів все укривати ся перед жандармериєю. Аж сими днями повело ся жандармериї зловити Ґольдрайха в Чернівцях і по 8-лїтній перерві відставити єго до самбірского суду.

— **Нечувана лихва.** З Букарешту доносять про такий нечуваний приклад лихви: Румуньский писар драматичний і притім — власти́тель реставрациї, іменем Караджіяле, був в р. 1875 в біднім положеню і позичив у одного лихваря 70 франків до означеного речинця. По тім речинци зобовязав ся платити за кождий день 14 франків проценту. Очевидно, бідний письменник не міг на час віддати гроший, але за кілька тижнїв післав єму 140 франків і тим уважав справу за полагоджену. Однак лихвар запізвав письменника перед суд, котрий наказав заплатити довг з процентами. Віритель не спішив ся відобрати гроші — звичайно як лихвар — а довжник не спішив ся віддавати, — звичайно, як поет.... Так минуло 19 лїт. Аж перед кількома днями явила ся в реставрациї поета судова комисия і на підставі засуду з р. 1875 зафантувала весь маєток. За позичених 70 франків лихвар жадає тепер 160.000 франків! Розуміє ся, буде процес, на котрий всї цікаві.

— **Відважним учинком** визначив ся дня 28 серпня словіньский посол до Ради державної, професор Шукле. Сего дня перед полуднем в часї торгу в Брезю напував один хлопець коня в ріцї Гурк. Кінь попав на глибину і став зараз тонути. Не уміючий пливати хлопець, хопив ся за шию коня і став голосно кликати о поміч.

доньки та що він з тої пори лишив ся сам один на сьвітї.

— Наконець — говорив він дальше — станув я на земли Малої Азиї [5]), де менї прийшло ся жити тілько лїт і нїхто того не знав. Тепер мусїли менї стануги в пригодї та помагати заробляти собі прожиток наука медицини і хемії та науки природні, котрих я пильно учив ся за молоду в школї та університетах угорских, де твій батько нажив був собі яко професор тілько слави.

— Щастє послужило менї так, як я того й не сподївав ся і я здобув собі яко лїкар насамперед у Смірнї, де прожив яких сїм чи вісїм лїт, велику славу. Кілька случаїв вилїченя, що менї щасливо удали ся, звели мене з найбогатшими людьми тих сторін, в котрих про штуку лїкарску майже ще нїхто нїчого не знав. Я рішив ся покинути місто. Як давні професори, ходив я з одної сторони в другу і то лїчив, то учив других штуки лїкарскої, або й сам учив ся незнаної менї терапиї [6]) талебів [7]) Малої Азиї або індийских пандитів [8]). В однім місци перебув я кілька недїль, в другім кілька місяцїв; мене звали на поміч до Карагіссара, Бендера, Адама, Галеба, Тріполіса і Дамаса; чутка про мене несла ся по всїм сьвітї, ставала чим раз більша і приносила менї майно, котре разом зі славою ставало чим раз більше.

— Але того було менї за мало. Я мусїв здобути собі безмежну власть, таку, як єї мають жиючі в достатках індийскі раджі [9]), котрих знанє рівнає ся їх богатству.

— Лучила ся добра нагода.

— В Гомс, в північній Сириї, жив собі чоловік, що сох дуже від якоїсь укритої недуги. Нїякий лїкар аж до мого приїзду не міг розпізнати, щоби то була за недуга і длятого нїхто не міг знайти способу, як би того чоловіка вилїчити з неї. Той чоловік звав ся Фац-Рат і мав високе становище при Портї. Він мав лише що сорок і пять лїт, то й жаль було єму умирати, тим більше, що він мав величезний маєток і міг уживати всїх розкоший сего сьвіта. Фац-Рат довідав ся о менї, бо моя слава розійшла ся вже була тогди дуже далеко. Отже він просив мене, щоби я приїхав до Гомс і я поспішив на єго запрошенє.

— Чуєш, докторе — каже він до мене — дам тобі половину мого маєтку, коли вернеш менї здоровлє.

— Держи собі свою половину маєтку — відповів я. Буду тебе лїчити, а коли Бог поможе, то може й вилїчу.

— Я пильно присмотрював ся сему недужому, котрого лїкарі були вже відступили. Они сказали єму, що він буде жити ще лиш кілька місяцїв. Я мав на стілько щастя, що розслїдив на певно, яка у него недуга. Відтак побув я у Фац-Рата три недїлї, щоби придивити ся, як єму помагають мої лїки. Він подужав таки зовсїм. Коли опісля хотїв зі мною розрахувати ся, домагав ся я лиш тої заплати, яка менї по моїй думцї належала ся, а відтак і виїхав з Гомса.

— В три роки опісля погиб Фац-Рат з якоїсь пригоди на польованю. А що він не мав нїяких близьких свояків, то назначив мене в своїм завіщаню одиноким спадкоємцем цїлого свого маєтку, котрий варт був таки вже направду що найменше яких пятьдесять міліонів риньских.

— Минуло як-раз тринайцять лїт, як втїкав з Пізіно станув на земли Малої Азиї. Імя доктора Антекірта, о котрім вже по цїлім сьвітї оповідали собі всїлякі байки, понеслось також і по цїлій Европі. Так осягнув я то, чого бажав. Треба було ще лиш то довершити, що єсть одинокою цїлию мого житя.

— Я рішив ся вернути до Европи, або бодай десь в таке місце Середземного моря, що лежить на самім єї кінци. Я поїхав на африканьске побереже і там купив за значну суму важний, богатий і урожайний остров, з котрого матеріяльні доходи могли би заспокоїти потреби житя малої кольонії; став ся властителем острова Антекірта. Оттут, Петре, я паном, необмеженим паном, королем без підданих, але маю службу, що предання менї душею і тїлом; маю средства до оборони, котрі станугь ся страшними, коли їх докінчу; маю телеґрафи, що сполучують мене з всїлякими місцями та островами на Середземнім мори; маю маленьку фльоту але таку скору, що я із сего моря, так сказати би, зробив собі державу.

— А де-ж той остров Антекірта? — спитав Петро Баторий.

— На водах великої Сирти, котрої слава, що правда, з давен-давна не найлїпша, на самім краю сего моря, на котрім від північних вітрів навіть для новійшого рода кораблїв дуже небезпечно, в серединї заливу Сідри, що врізує

[5]) Мала Азия єсть то великий півостров Азийский, облитий з одної сторони Чорним морем і морем Марморским, з другої морем Еґейским а з третої морем Середземним.

[6]) Терапія значить штука розпізнавання недуги а відтак і штука лїченя.

[7]) Талеб значить по арабски то саме, що у нас доктор або учений.

[8]) Пандіти або пундіти — то суть Інди, котрих Англїйцї вивчили способу міряня землї; в Індиї уважають їх за великих учених і они лїчать також людий.

[9]) Раджа значить по індийски: „король“ або „князь“ („магераджа“ — великий князь).

На березі зібрало ся вскорі до 200 осіб, але ніхто не відважив ся скочити в ріку на ратунок. Саме в тій хвили переходив туди пос. Шукле і не надумуючись кинув ся в воду та вхопив одною рукою хлопця, що все ще держав ся шиї коня і вже був під водою. Професор Шукле був би переплатив свою відвагу житем, бо вже потапав, коли на щастє подав ему з берега якийсь кельнер ще в час довгу жердку, котрої учепив ся потапаючий і дав себе разом з непритомним вже хлопцем витягнути на беріг. Хлопець вскорі прийшов до себе.

Телєґрами.

Ляндскрона 4 вересня. Вчерашні маневри протягнули ся від 6 год. рано до пів до 2 год. по полудни, по чім Є. Вел. Цїсар і Найдост. Архікнязї вернули до Ляндскрони. Войско і конї держались добре, служба ординансова офіцирів і підофіцирів на біцикльх випала знаменито і дала поучаючий образ, як можна уживати вельоципедів на случай війни. Маневрам приглядало ся також множество людий.

Відень 4 вересня. Щоби не занести холєри до долїшної Австриї і Стириї заказало долїшно-австрийске намістництво переходити богомольцям з Галичини на відпусти із сих країв, вглядно із сих країв на відпусти до Галичини. — Приїхав тут російский міністер фінансів Витте з родиною.

Ню-Йорк 4 вересня. В наслідок гореня лїсів в удїльних державах Мінесота і Віскунсін згинуло 500 людий а шість міст єсть зовсїм знищених; — шкода виносить мілїони. Коло Гінкбей знайдено 130 трупів попалених до недопізнаня. Коло озера Скунк заскочив огонь поїзд зелїзничий і богато подорожних, що повискакували з ваґонів, або попалили ся або потопили ся у водї.

Переписка від Редакциї.

— **Вп. Олекса Булка і Стефан Капітан, господарі в Скаряві:** Дуже нас то тїшить, що Вам повісти, поміщувані у фейлєтонах „Народної Часописи", так подобають ся та що їх люде у Вашій громадї так радо читають. Ваше признанє буде для нас лиш заохотою добирати й на будуче такі повісти, з котрих би наші господарі мали не лиш приємну забаву, але й потрібну нинї кождому, а особливо нашим людем, науку. Ваша рада безперечно розумна і добра і ми би дуже радо еї послухали, коли-б то було в нашій силї так зробити, як Ви радите. Коли-ж бо, бачите, для нас річ неможлива, видавати повісти окремим аркушем, позаяк то потягнуло би значні кошти за собою, а тогди річ понятна, що й часопись, нинї так дешева, мусїла би подорожіти. Подібно як Ви, радять нам наші люди з многих сторін, а дехто каже, щоби ще й робити відбитки з повістий. Все то річ для нас неможлива. При малім накладї, де н. пр. друкує ся лиш кілька сот примірників, ще би то якось дало ся зробити, але при так великім накладї, в якім друкує ся наша часопись, — кілька тисячів примірників що дня — збільшились би дуже значно не лиш кошти друку, але ще й треба би збільшити сили адміністрациї та експедициї, а відтак треба би ще й заложити окремий маґазин, а то все, як кажемо, для нас річ неможлива. Наша рада була би длятого така:

Витинайте собі фейлєтони в той спосіб, що зложивши часопись на половину розітнете еї. Тогди лишить ся Вам цїлий фейлєтон на двох листках. Коли єсть довша повість, то кождий фейлєтон єсть на першій сторонї з гори на лїво при заголовку нумерований (з повісти Матїй Сандорф" н. пр. друкує ся нинї 45-тий фейлєтон). Складайте отже ті фейлєтони після тих нумерів все по два листки на купку а так зложить ся цїла повість і тогди можете еї дати собі оправити, або таки самому зшити в той спосіб, що зверха дасте окладинку з грубого, т. зв. пакункового папеpу і зшиєте грубою голкою в тім місци, де білий папір з краю. При тім треба ще й на то уважати, щоби поодинокі листки добре зложити; для того найлїпше при складаню листків держати їх до сьвітла і дивити ся, щоби задруковані їх місця рівно накривали ся; хоч краї листків будуть не рівні, то нїчого не значить, їх можна ножицями зрівнати. Таким способом будете мати книжку, хоч трохи за широку, але все таки досить догідну. З кождої більшої повісти робіть окрему книжку. Меньші повісти, або фейлєтони научні можна складати по кілька в одну книжку. Ще на одно звертаємо Вашу увагу: часом в нумерованю фейлєтонів може бути похибка (на жаль тих похибок і всїляких инших годї нам устеречи ся); найчастїйше буває така, що два по собі слїдуючі фейлєтони мають оден і той сам нумер н. пр. 24 і ще раз 24 (складач, бачите, забув змінити нумер а коректор, той, що поправляє, похибки не доглянув.). В такім случаю поправте Ви при складаню ту похибку олївцем або пером; а коли-б все-таки тим нумерам не можна дійти кінця — бо й так може бути — то читайте конець одного фейлєтона, а початок другого, та дивіть ся, чи они згаджають ся з собою. Так роблять всї, що витинають повісти з часописий і складають їх.

Отсе наше рада, а думаемо, що она придасть ся і Вам і всїм тим, що так само як і Ви мають охоту складати собі повісти. Дякуючи Вам за Ваше прихильне письмо остаемось з поважанем: *Кирило Кахникевич*, редактор.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.15	1·03	—
Стрия	—	—	9·25	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц-державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр-зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского: він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відвічає Адам Креховецкий.

ся в африканьске побереже межи Тріполїтаньскою а Киринейскою державою.

Там таки направду лежить остров Антекірта, в північній громадї сиртийских островів. Богато, богато лїт перед тим об'їздив доктор киринейске побереже, Сузу, старий порт киринейский, край Барка, всї міста, що повстали із стародавного Птолемаіс, Береніки та Адріянополя, словом цїлу Пентаполіс[10]), що була колись грецка, македоньска, римска, перска, сараценьска і т. д., а нинї єсть арабска і зависима від пашалику Тріполїс. Раз случайно — бо він їздив всюди, де лиш его кликали — заплив він і помежи ті численні острови, що розкинені досить густо перед лїбійским побережем як: Фарос і Антіродос, Плїнтіне, Енесіпте, Гіфалї, Понтіени, білі острови і наконець Сирти.

Там в заливі Сідри, трийцять миль на полудневий захід від турецкого вілляєту Бен-Ґаці, звернув на себе єго увагу особливо остров Антекірта, положений найблизше коло побережа. Той остров назвали так длятого, бо він лежить перед громадами островів, що звуть ся Сирти і Кірти. З тої пори постановив собі доктор купити еї колись для себе і як би на запоруку того, що колись стане ся еї властителем, прибрав собі прізвище Антекірт, прізвище, котре незадовго стало звістне в цїлій Малій Азиї.

В тім виборі мав він дві важні причини: раз була Антекірта досить простора — вісїмнайцять миль в обсїмі — і могла помістити всю его службу, котру він хотів тут зібрати разом; остров лежав досить високо, бо із скалистого горба, що піднимає ся на вісїмсот стіп високо в гору, видко на цїлий залив аж до киринейского побережа; плодів тут єсть досить всїляких, а води також подостатком, так, що тут могло би безпечно виживити ся кілька тисячів людий. Відтак був сей остров положений на мори, що дуже небезпечне через бурі на нїм і вже в стародавних часах стало ся небезпечне арґонавтам [11]); Апольоній в Родоса, Горацийі, Верґіль, Проперций, Сенека, Валерій Фляккус, Люканус і много інших ґеоґрафів та поетів, Полїбій, Салюстий, Страбо, Меля, Плїній, Прокопус описували та осьпівували ті небезпечности, на які виставляє Сирта, або „та, що тягне в долину" — бо то значить еї назва.

Остров творить отже сам про себе малу державу, а то було докторови Антекіртови як-раз на руку. Він купив той остров за велику суму на свою виключну власність, без всїляких яких небудь зобовязань; акт відступленя підписав сам султан і зробив доктора Антекірта таким самим властителем, яким був і він.

Три роки панував він вже на сїм острові. Около триста европейских та арабских родин дали ся намовити тим, що доктор обіцяв їм забезпечити тут безжурне житє, і заложили малу кольонію, котра мала всего може два тисячі душ. Мешканцї не були анї невільниками, анї підданими доктора, лиш вірними свому начальникови товаришами, котрі в сїй закутинї нашої землї знайшли для себе нову вітчину.

(Дальше буде).

[10]) Пентаполїс — „край пяти міст" — так називав ся той край, що звесь нинї Барка і лежить в північній Африцї межи Сиртами а Єгиптом. Від міста Кирени звано его також Киренеікою.

[11]) Арґонавти — назва тих смілчаків з грецкої казки, що їздили на корабли „Арґос" по золоте руно до краю Кольхиди.

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.